Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá rozšírená komora)

z 23. júla 2025*

„Verejná služba – Úradníci – Prijímanie do zamestnania – Oznámenie o voľnom pracovnom mieste – Riadiaci pracovníci v Komisii – Zamietnutie prihlášky – Vymenovanie iného kandidáta – Vada postupu pri prijímaní do zamestnania – Zjavne nesprávne posúdenie – Námietka nezákonnosti – Právna istota – Poverenie predsedníčky Komisie vedúcemu jej kabinetu – Zodpovednosť“

Vo veci T-613/23,

James Flett, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: L. Levi, advokátka,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: M. Brauhoff a A. Sauka, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Waelbroeck a A. Duron, advokáti,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory R. da Silva Passos, sudcovia N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (spravodajkyňa) a H. Cassagnabère,

tajomník: P. Cullen, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po pojednávaní z 9. januára 2025,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

1 Svojou žalobou podanou na základe článku 270 ZFEÚ sa žalobca, pán James Flett, domáha jednak zrušenia rozhodnutia Európskej komisie z 25. januára 2023, ktorým bola do funkcie hlavného právneho poradcu tímu pre obchodnú politiku a Svetovú obchodnú organizáciu právneho servisu Komisie vymenovaná iná osoba než on (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), a jednak náhrady škody, ktorá mu údajne vznikla v dôsledku tohto rozhodnutia.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Komisia 23. mája 2022 uverejnila oznámenie o voľnom pracovnom mieste na pozíciu hlavného právneho poradcu tímu pre obchodnú politiku a Svetovú obchodnú organizáciu, v ktorom stanovila hodnotiace kritériá týkajúce sa požiadaviek na toto pracovné miesto. Oznámenie o voľnom pracovnom mieste spresňovalo, že vybraný kandidát bude prijatý do platovej triedy AD 14 alebo AD 15.

3 Po uverejnení tohto oznámenia o voľnom pracovnom mieste sa na toto miesto prihlásilo osem kandidátov vrátane žalobcu.

4 Dňa 8. septembra 2022 komisia pre predbežný výber Komisie urobila pohovory s týmito ôsmimi kandidátmi. V priebehu tohto pohovoru komisia pre predbežný výber položila kandidátom päť otázok s cieľom posúdiť kritériá hodnotenia uvedené v oznámení o voľnom pracovnom mieste a prideliť skóre každému kandidátovi.

5 Dňa 27. októbra 2022 poradný výbor pre vymenovania do funkcie (ďalej len „PVV“) na základe správy o predbežnom výbere a príslušných hodnotiacich tabuliek vybral v rámci prvej fázy výberového konania (ďalej len „prvá fáza“) troch kandidátov, ktorí získali najvyššie skóre, vrátane žalobcu, ktorý dosiahol najvyššie skóre. Títo traja kandidáti sa následne mali zúčastniť skúšok v hodnotiacom centre a pohovoru s PVV v rámci druhej fázy výberového konania (ďalej len „druhá fáza“).

6 Dňa 22. novembra 2022 sa žalobca zúčastnil na skúškach v hodnotiacom centre, ktoré zahŕňali individuálne a kolektívne cvičenia, ako aj hĺbkové pohovory zamerané na schopnosti v riadiacej oblasti. Na základe toho bola vypracovaná správa pre každého kandidáta.

7 Dňa 1. decembra 2022 bol žalobca pozvaný na pohovor s PVV, rovnako ako aj ďalší dvaja konkurenční kandidáti. Na konci druhej fázy PVV usúdil, že žalobca nemá „požadované množstvo schopností a skúseností“ a neodporučil ho na pohovor s predsedníčkou Komisie (ďalej len „Predsedníčka“). Na tento pohovor bol vybraný iba jeden iný kandidát, A.

8 Dňa 25. januára 2023 Komisia prijala napadnuté rozhodnutie, ktorým bol A (a nie žalobca) vymenovaný do funkcie hlavného právneho poradcu skupiny pre obchodnú politiku a Svetovú obchodnú organizáciu.

9 Dňa 28. februára 2023 žalobca podal sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu.

10 Dňa 27. júna 2023 Komisia zamietla sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“).

Návrhy účastníkov konania

11 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– zrušil rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť mu ujmu, ktorá mu bola spôsobená,

– uložil Komisii povinnosť, aby sa mu formálne ospravedlnila a vzala späť tvrdenie, že nie je riadne kvalifikovaný na dotknuté pracovné miesto,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

12 Komisia v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O právomoci Všeobecného súdu rozhodnúť o štvrtom žalobnom návrhu

13 Žalobca sa domáha, aby sa mu Komisia formálne ospravedlnila a vzala späť tvrdenie, že nie je riadne kvalifikovaný na dotknuté pracovné miesto.

14 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že súdu Európskej únie neprislúcha v rámci preskúmania zákonnosti na základe článku 91 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie ukladať príkazy administratíve (rozsudky z 9. decembra 2020, GV/Komisia, T-705/19, neuverejnený, EU:T:2020:590, bod 155, a z 30. apríla 2025, EL/Komisia, T-325/24, neuverejnený, EU:T:2025:424, bod 10).

15 V dôsledku toho musí byť tento návrh žalobcu zamietnutý z dôvodu nedostatku právomoci.

O predmete žaloby

16 Žalobca sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti. Tvrdí, že toto posledné uvedené rozhodnutie obsahuje viac než len potvrdenie napadnutého rozhodnutia, pričom presne nepodložil svoje tvrdenie.

17 Podľa ustálenej judikatúry administratívna sťažnosť, ako je upravená v článku 90 ods. 2 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie, a jej výslovné alebo implicitné zamietnutie tvoria neoddeliteľnú súčasť komplexného konania a tvoria len jednu z podmienok, ktoré musia byť splnené pred podaním žaloby na súd. Za týchto podmienok má žaloba, aj keď formálne smerujúca proti zamietnutiu sťažnosti, za následok, že súdu je predložený návrh proti aktu spôsobujúcemu ujmu, proti ktorému bola sťažnosť podaná, okrem prípadu, keď má zamietnutie

sťažnosti odlišný obsah než akt, proti ktorému bola sťažnosť podaná (pozri rozsudok z 11. novembra 2020, AD/ECHA, T-25/19, neuverejnený, EU:T:2020:536, bod 32 a citovanú judikatúru).

18 Okrem toho vzhľadom na skutočnosť, že povaha konania pred podaním žaloby sa postupne vyvíja, výslovné rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti, ktoré obsahuje len doplňujúce spresnenia a obmedzuje sa tak na podrobné uvedenie dôvodov potvrdenia skoršieho rozhodnutia, nepredstavuje akt spôsobujúci ujmu. Ten istý vyvíjajúci sa charakter konania pred podaním žaloby však vyžaduje, aby sa tieto doplňujúce spresnenia zohľadnili pri posúdení zákonnosti napadnutého aktu (rozsudok zo 7. septembra 2022, Migadakis/ENISA, T-507/21, neuverejnený, EU:T:2022:507, bod 13).

19 V prejednávanej veci treba konštatovať, že rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti potvrdzuje napadnuté rozhodnutie, pričom odhaľuje dôvody uvádzané na jeho podporu. Okolnosť, že Komisia v odpovedi na tvrdenia uvedené žalobcom v sťažnosti spresnila dôvody napadnutého rozhodnutia, nemôže odôvodniť to, aby sa rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti považovalo za samostatný akt spôsobujúci žalobcovi ujmu.

20 V dôsledku toho vzhľadom na to, že návrhy na zrušenie smerujúce proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti nemajú samostatný obsah, žalobu treba považovať za žalobu formálne smerujúcu proti napadnutému rozhodnutiu, ktorého odôvodnenie je spresnené rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti. Zákonnosť napadnutého rozhodnutia tak musí byť preskúmaná s prihliadnutím na odôvodnenie uvedené v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 2020, Veit/ECB, T-474/18 P, neuverejnený, EU:T:2020:140, body 24 a 25).

O návrhu na zrušenie

21 Žalobca uvádza na podporu svojej žaloby štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na nedodržaní ustanovení upravujúcich postup prijímania do zamestnania, ako aj na porušení zásady riadnej správy vecí verejných. Druhý žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení. Tretí žalobný dôvod je založený na nezákonnosti rozhodnutia Komisie o politike rovnosti medzi mužmi a ženami, obsiahnutého v zápisnici z 2351. zasadnutia Komisie, ktoré sa konalo 30. septembra 2020 v Bruseli (Belgicko) [PV(2020) 2351 final z 11. novembra 2020] (ďalej len „rozhodnutie o politike rovnosti“). Štvrtý žalobný dôvod je založený na skutočnosti, že rozhodnutie Predsedníčky delegovať svoje právomoci v súvislosti s pohovorom s A na vedúceho svojej kancelárie nebolo opodstatnené naliehavými služobnými dôvodmi a porušuje zásadu právnej istoty.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nedodržaní ustanovení upravujúcich postup prijímania do zamestnania, ako aj na porušení zásady riadnej správy vecí verejných

22 Svojím prvým žalobným dôvodom žalobca tvrdí, že Komisia porušila body 5.2.6 a 5.2.7 rozhodnutia Komisie SEC(2004) 1352/2 z 26. októbra 2004, ktorým sa stanovuje jej politika týkajúca sa vyšších riadiacich pracovníkov (ďalej len „rozhodnutie o vyšších riadiacich pracovníkoch“), ako aj článok 1 ods. 1 rokovacieho poriadku PVV. V každom prípade sa žalobca domnieva, že Komisia porušila zásadu riadnej správy vecí verejných.

23 V prvom rade podľa bodu 5.2.6 druhého odseku rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch mal podľa neho PVV zostaviť užší zoznam zahŕňajúci všetkých riadne kvalifikovaných kandidátov na pracovné miesto vzhľadom na kritériá uverejnené v oznámení o voľnom pracovnom mieste. V tejto súvislosti sa žalobca domnieva, že hoci PVV mohol obmedziť užší zoznam na „skupinu kandidátov“, v prejednávanej veci mu to neumožňovalo ponechať na uvedenom zozname jediného kandidáta, okrem prípadu, že by konal protiprávne alebo by jeho rozhodnutie bolo postihnuté zneužitím konania.

24 Okrem toho žalobca zdôrazňuje, že PVV v rámci prvej fázy potvrdil, že žalobca je riadne kvalifikovaným kandidátom. V druhej fáze sa PVV domnieval, že nemá „požadované množstvo schopností a skúseností“, čo sa však neprejavilo zmenou stanoviska v porovnaní s tým, ktoré bolo vydané v prvej fáze.

25 V druhom rade sa žalobca domnieva, že článok 1 ods. 1 rokovacieho poriadku PVV, ktorý vyžaduje, aby kandidáti boli schopní vykonávať funkcie vyšších riadiacich pracovníkov, nemôže odôvodniť, aby bol na konci druhej fázy vybratý jediný kandidát, pretože inak by PVV mohol svojvoľne vylúčiť kandidátov na pokyn vedúceho kancelárie Predsedníčky.

26 V treťom rade sa žalobca domnieva, že PVV vykonal porovnávacie hodnotenie troch kandidátov vybraných pre potreby druhej fázy.

27 Vo štvrtom rade žalobca tvrdí, že mu bol odmietnutý pohovor s Predsedníčkou v rozpore s bodom 5.2.7 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch, pretože mal byť vybratý na pohovor zo strany PVV na konci druhej fázy.

28 V piatom rade žalobca uvádza, že v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti Komisia tvrdila, že Predsedníčka si ponecháva možnosť zavolať si ho na pohovor, aj keď jeho prihlášku PVV vylúčil na konci druhej fázy. Domnieva sa však, že uvádzaná procesná vada nebola napravená existenciou takejto možnosti.

29 V šiestom rade žalobca tvrdí, že Komisia porušila zásadu riadnej správy vecí verejných.

30 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobcu.

31 Žalobca v podstate tvrdí, že to, že nebol súčasťou predbežného výberu na pohovor s Predsedníčkou na konci druhej fázy, predstavuje porušenie príslušných procesných pravidiel.

32 V prvom rade v súlade s bodom 5.2.6 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch musí PVV posúdiť výlučne „silu zásluh“ kandidátov na účely hodnotenia ich úrovne kvalifikácie na obsadzované pracovné miesto vzhľadom na výsledky hĺbkových pohovorov, ktoré sa s nimi viedli, a výsledky skúšok v hodnotiacom centre, ktoré zahŕňajú najmä pohovory „zamerané na schopnosti v oblasti riadenia“. PVV musí následne zostaviť zoznam kandidátov obsahujúci „všetkých tých, ktorí [podľa jeho názoru] zodpovedajú profilu definovanému v pôvodnom opise pracovného miesta, t. j. riadne kvalifikovaných kandidátov“. Tento zoznam musí poskytnúť zodpovedným členom Komisie „uspokojivý výber“ kandidátov, ktorý je však primerane dlhý, aby sa im neukladala „veľká záťaž vykonať porovnávacie hodnotenie veľkého počtu kandidátov“.

33 Okrem toho bod 5.2.7 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch výslovne uvádza „predbežne vybratých kandidátov“, prijatých na pohovor ku gestorskému komisárovi. Preto vzhľadom na to, že PVV je povinný vylúčiť kandidátov, ktorí nemajú schopnosti požadované v oznámení o voľnom pracovnom mieste, najmä schopnosť vykonávať vyššie riadiace funkcie, vyššie uvedené ustanovenia nevylučujú, aby bol na konci druhej fázy vybratý jediný kandidát.

34 V prejednávanej veci PVV na konci druhej fázy uviedol silné stránky žalobcu, ako aj niektoré aspekty, ktoré mali byť vylepšené, a následne dospel k záveru, že „vzhľadom na všetky skutočnosti hodnotené počas pohovoru [so žalobcom]“ nemal „požadované množstvo schopností a skúseností na výkon tejto konkrétnej vyššej riadiacej funkcie“. PVV teda neporušil bod 5.2.6 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch, keď dospel k záveru, že žalobca nemá požadované schopnosti pre predmetné pracovné miesto, a rozhodol sa nevybrať ho na pohovor s Predsedníčkou. Ani skutočnosť, že PVV vybral na konci druhej fázy jediného iného kandidáta, nemôže predstavovať porušenie tohto ustanovenia.

35 Okrem toho okolnosť, že žalobcu vybrala komisia pre predbežný výber a neskôr PVV v rámci prvej fázy, nie je v rozpore s rozhodnutím PVV vylúčiť ho z užšieho zoznamu na konci druhej fázy vzhľadom na progresívny charakter výberového konania. Tento progresívny charakter vyplýva najmä z bodu 5.2.6 druhého odseku rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch, ktorý zdôrazňuje nevyhnutnosť vyhodnotiť v tomto štádiu, v akom rozsahu sú kandidáti kvalifikovaní na dotknuté pracovné miesto.

36 Napokon, ako tvrdí Komisia, tvrdenie žalobcu, že konanie bolo zneužité, nie je podložené a v každom prípade nespochybňuje konštatovania uvedené v bode 34 vyššie. Preto je potrebné ho zamietnuť.

37 V druhom rade žalobca tvrdí, že článok 1 ods. 1 Rokovacieho poriadku PVV nemôže odôvodniť jeho vylúčenie z konania na konci druhej fázy, pretože tento článok sa musí uplatňovať v súlade s bodom 5.2.6 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch.

38 Článok 1 ods. 1 Rokovacieho poriadku PVV uvádza, že PVV „hodnotí kandidátov z hľadiska ich spôsobilosti vykonávať vyššie riadiace funkcie“. Toto kritérium výberu je uvedené aj v oznámení o voľnom pracovnom mieste, ako aj v bode 5.2.6 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch, ktorý stanovuje, že druhá fáza zahŕňa najmä pohovory „zamerané na riadiace schopnosti“, ako bolo pripomenuté v bode 32 vyššie.

39 Schopnosť kandidátov vykonávať vyššie riadiace funkcie musí byť teda predmetom dôkladného preskúmania zo strany PVV v rámci druhej fázy a v tomto pokročilom štádiu konania môže odôvodniť vylúčenie kandidátov napriek kvalifikácii, ktorú by inak mohli mať.

40 V prejednávanej veci záver PVV vyvodený na konci druhej fázy, podľa ktorého žalobca nemal „požadované množstvo schopností a skúseností na výkon tejto konkrétnej vyššej riadiacej funkcie“, naznačuje, že žalobca nemal dostatočné riadiace schopnosti požadované pre dotknuté pracovné miesto.

41 Skutočnosť, že žalobca nebol vybratý na konci druhej fázy vzhľadom na kritérium uvedené v článku 1 ods. 1 Rokovacieho poriadku PVV, teda nie je v rozpore s bodom 5.2.6 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch.

42 Napokon tvrdenia žalobcu, podľa ktorých má PVV možnosť svojvoľne vylúčiť kandidátov na pokyn vedúceho kancelárie Predsedníčky, nie sú podložené. Navyše nevybratie žalobcu na konci druhej fázy bolo opodstatnené dôvodmi pripomenutými v bode 34 vyššie. Tieto tvrdenia žalobcu treba preto zamietnuť.

43 V treťom rade tvrdenie o porovnávacom hodnotení kandidátov nie je dôvodné. Záver, podľa ktorého žalobca nemal k dispozícii „požadované množstvo schopností a skúseností“, totiž nemôže naznačovať, že PVV hodnotil zásluhy žalobcu s ohľadom na zásluhy ďalších dvoch konkurenčných kandidátov. Naproti tomu uvádza, že podľa PVV žalobca nemal požadovanú úroveň spôsobilosti na to, aby bol pozvaný na pohovor s Predsedníčkou, ako vyplýva z bodu 34 vyššie.

44 Vo štvrtom rade vzhľadom na to, že žalobca nespĺňal úroveň kvalifikácie vyžadovanú pre dotknuté pracovné miesto, ho PVV predbežne nevybral na pohovor s Predsedníčkou. Tá teda nebola povinná zavolať si ho, ako vyplýva z bodu 5.2.7 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch.

45 V piatom rade bod 5.2.7 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch dáva Predsedníčke možnosť za určitých podmienok predvolať si kandidátov, ktorých PVV vylúčil z výberového konania na konci druhej fázy, ak sa tí, ktorých PVV vybral, ukážu ako neuspokojiví.

46 Ako však zdôrazňuje žalobca, možnosť uvedená v bode 45 vyššie sa nerovná jeho právu byť prijatý Predsedníčkou na pohovor, keďže PVV ho na konci druhej fázy nevybral do predbežného výberu.

47 V šiestom rade žalobca v žalobe tvrdí, že „z vyššie uvedených dôvodov to, čo sa stalo, predstavuje tiež a v každom prípade porušenie zásady riadnej správy vecí verejných“. Žalobca teda odkazuje na svoje tvrdenia založené na tom, že PVV ho mal vybrať na konci druhej fázy bez toho, aby ďalej podložil svoje tvrdenia. Keďže tieto tvrdenia už boli zamietnuté ako nedôvodné, nemôžu bez ďalšieho vysvetlenia viesť ku konštatovaniu porušenia zásady riadnej správy vecí verejných.

48 V replike žalobca okrem iného uvádza, že „je znepokojený zjavnou absenciou riadnej správy vecí verejných, pokiaľ ide o dokumenty a skutočnosti, ktoré tvoria spis v rôznych štádiách konania“. Tvrdí, že PVV musí mať k dispozícii správu o predbežnom výbere v druhej fáze. Uvádza tiež najmä, že Predsedníčka mala dostať všetky dokumenty, ktoré sa ho týkali. Komisia však podľa neho nepreukázala skutočné zaslanie týchto dokumentov.

49 Takáto argumentácia však nie je uvedená v žalobe, najmä na podporu údajného porušenia zásady riadnej správy vecí verejných.

50 Žalobca totiž v žalobe len tvrdí, že spis, údajne neúplný, ktorý PVV zaslal Predsedníčke, jej neumožnil „zodpovedne“ posúdiť možnosť zavolať ho na pohovor napriek tomu, že ho PVV vylúčil z konania. Predsedníčka teda podľa neho nemohla využiť možnosť uvedenú v bode 45 vyššie.

51 Žalobca preto nerozvinul túto argumentáciu na preukázanie existencie porušenia zásady riadnej správy vecí verejných, ktoré sa uvádza samostatne.

52 Podľa ustálenej judikatúry pritom v zmysle článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, uplatniteľného na konanie pred Všeobecným súdom v súlade s článkom 53 prvým odsekom toho istého štatútu, ako aj podľa článku 76 písm. d) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu musí žaloba obsahovať predmet konania, dôvody a tvrdenia, na ktorých je žaloba založená, ako aj stručné zhrnutie uvedených dôvodov. Tieto údaje musia byť dostatočne jasné a presné na to, aby umožnili žalovanému pripraviť si obranu a Všeobecnému súdu

rozhodnúť o žalobe, a to prípadne aj bez ďalších informácií. Na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je na prípustnosť žaloby potrebné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, vyplývali koherentným a zrozumiteľným spôsobom už z textu samotnej žaloby (pozri uznesenie zo 17. novembra 2020, González Calvet/SRB, T-257/20, neuverejnené, EU:T:2020:541, bod 9 a citovanú judikatúru).

53 Keďže žaloba neuvádza dôvody, pre ktoré Komisia údajne porušila zásadu riadnej správy vecí verejných, tvrdenia uvedené žalobcom v štádiu repliky nemôžu napraviť nejasnosť žaloby.

54 V dôsledku toho vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 52 vyššie treba šiestu výhradu zamietnuť ako neprípustnú.

55 Z toho vyplýva, že prvý žalobný dôvod je potrebné zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení

56 Svojím druhým žalobným dôvodom žalobca na jednej strane tvrdí, že PVV vychádzal zo zjavne nesprávneho posúdenia, keď ho neodporučil na pohovor s Predsedníčkou, hoci nepoprel, že bol riadne kvalifikovaný vzhľadom na kritériá uverejnené v oznámení o voľnom pracovnom mieste.

57 Žalobca zdôrazňuje, že toto zjavne nesprávne posúdenie PVV úzko súvisí s porušením opísaným v rámci prvého žalobného dôvodu, pričom sa od neho odlišuje. Toto pochybenie malo nielen procesné, ale aj hmotnoprávne dôsledky tak pre neho, ako aj pre Komisiu.

58 Na druhej strane za predpokladu, že PVV by sa na konci druhej fázy domnieval, že nebol riadne kvalifikovaným kandidátom, žalobca tvrdí, že PVV vychádzal zo zjavne nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o jeho kvalifikáciu a prax. Analýzu PVV na konci prvej fázy nebolo možné vyvrátiť v štádiu druhej fázy, či už na základe správy z hodnotiaceho centra uvedenej v bode 6 vyššie, alebo na základe pohovoru.

59 Subsidiárne sa žalobca domnieva, že bez ohľadu na to, aké boli závery PVV, platí, že ak bol A považovaný za riadne kvalifikovaného kandidáta, mal byť za takého považovaný aj on a mal byť pozvaný na pohovor s Predsedníčkou.

60 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobcu.

61 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že pochybenie možno kvalifikovať ako zjavné len vtedy, ak ho možno ľahko odhaliť vzhľadom na kritériá, ktorým normotvorca zamýšľal podriadiť výkon rozhodovacej právomoci. V dôsledku toho na účely preukázania, že administratíva vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu, ktoré môže odôvodniť zrušenie rozhodnutia, musia byť dôkazy, ktorých predloženie prislúcha žalobcovi, dostatočné na to, aby sa posúdenie zohľadnené administratívou stalo neprijateľným. Inými slovami, žalobný dôvod založený na zjavne nesprávnom posúdení sa musí zamietnuť, ak napriek dôkazom predloženým žalobcom možno spochybnené posúdenie pripustiť ako stále pravdivé alebo platné (rozsudok z 20. októbra 2021, ZU/Komisia, T-671/18 a T-140/19, neuverejnený, EU:T:2021:715, bod 199).

62 Treba tiež uviesť, že výberová komisia pre predbežný výber má, najmä ak pracovné miesto, ktoré sa má obsadiť, je na veľmi vysokej úrovni, širokú mieru voľnej úvahy pri hodnotení zásluh kandidátov na takéto pracovné miesto. Okrem toho posúdenia, ktoré vykonáva výberová komisia pre predbežný výber pri hodnotení spôsobilosti kandidátov, sú výrazom hodnotového úsudku,

pokiaľ ide o výkon každého kandidáta na skúške, a patria do rámca vyššie uvedenej voľnej úvahy. Predmetom preskúmania zo strany súdu môžu byť len v prípade zjavného porušenia predpisov, ktorými sa riadi práca výberovej komisie. Všeobecnému súdu totiž neprislúcha, aby svojím vlastným posúdením nahrádzal posúdenie výberovej komisie (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 21. decembra 2022, OM/Komisia, T-118/22, neuverejnený, EU:T:2022:849, body 74 a 75).

63 Je preto potrebné preskúmať dve zjavne nesprávne posúdenia, na ktoré poukazuje žalobca, vo svetle predchádzajúcich úvah.

64 Pokiaľ ide o prvé údajné zjavne nesprávne posúdenie, ako bolo uvedené v bodoch 35 a 39 vyššie, kritériá výberu kandidátov sa vyvíjali v po sebe nasledujúcich štádiách výberového konania. Preto skutočnosť, že posúdenie zásluh kandidáta bolo spresnené medzi prvou a druhou fázou, nepredstavuje sama osebe zjavne nesprávne posúdenie, ale odráža progresívny charakter požiadaviek stanovených na účely obsadenia dotknutého pracovného miesta. Argumentáciu žalobcu v tejto súvislosti treba zamietnuť.

65 Pokiaľ ide o druhé údajne zjavne nesprávne posúdenie, žalobca v podstate tvrdí, že PVV tým, že sa domnieval, že nebol kvalifikovaný na pracovné miesto a že v dôsledku toho nemal byť zapísaný do užšieho zoznamu predloženého Predsedníčke, vychádzal zo zjavne nesprávneho posúdenia.

66 Na podporu svojho tvrdenia sa žalobca opiera o svoju prax, odbornú kvalifikáciu, svoju úspešnú prácu pred komisiou pre predbežný výber a PVV v rámci prvej fázy, ako aj o skutočnosť, že „bol dokonale pripravený a domnieva sa, že veľmi dobre uspel na svojom pohovore“.

67 Presvedčenie žalobcu, že na jednej strane správne odpovedal na otázky položené na pohovore, a na druhej strane jeho odborná prax, ako vyplýva z jeho životopisu a motivačného listu, však nemôžu predstavovať nevyvrátiteľné dôkazy zjavne nesprávneho posúdenia výberovej komisie pre predbežný výber, ani zaväzovať túto výberovú komisiu pri jej posúdení vedomostí a spôsobilosti, ktoré preukázal na ústnom pohovore (pozri analogicky rozsudok z 21. decembra 2022, OM/Komisia, T-118/22, neuverejnený, EU:T:2022:849, bod 78).

68 Okrem toho disponovanie osobitnými skúsenosťami alebo znalosťami v samotnej oblasti dotknutého riadenia môže zohrávať menej rozhodujúcu úlohu ako všeobecné riadiace schopnosti, analytické a hodnotiace schopnosti vysokej úrovne, pričom skúsenosti a technické znalosti možno vždy nájsť v rámci toho samotného riadenia (rozsudok z 11. júla 2007, Konidaris/Komisia, T-93/03, EU:T:2007:209, bod 74). Rovnako, pokiaľ ide o kritérium posúdenia spôsobilosti a nie overenie znalostí, výberová komisia môže vykonať hodnotenie kandidáta tak, že zohľadní tak jeho odpovede na otázky týkajúce sa iných kritérií, ako aj jeho osobnosť, ktorá mohla vyplývať z jeho postoja počas ústnej skúšky (rozsudok z 8. júla 2010, Wybranowski/Komisia, F-17/08, EU:F:2010:83, bod 66).

69 V prejednávanej veci, ako je uvedené v bode 34 vyššie, PVV na konci druhej fázy síce nepochybne poukázal na silné stránky žalobcu, ale aj na určité aspekty, ktoré bolo potrebné zlepšiť, a následne dospel k záveru, že žalobca nemá schopnosti požadované pre dotknuté pracovné miesto.

70 Okrem toho skutočnosť, že žalobca bol vybraný na konci prvej fázy, nemôže viesť ku konštatovaniu zjavne nesprávneho posúdenia PVV, inak by bola druhá fáza zbavená akéhokoľvek potrebného účinku.

71 V dôsledku toho skutočnosti uvádzané žalobcom nie sú dostatočné na to, aby sa posúdenia, ktoré urobil PVV, stali neprijateľnými. Nemôžu teda charakterizovať existenciu zjavne nesprávneho posúdenia.

72 Subsidiárne sa žalobca domnieva, že ak bol A považovaný za „riadne kvalifikovaného kandidáta“ „z hľadiska uverejnených kritérií“, aj on mal byť nevyhnutne zaradený do tej istej kategórie, a že ak mal byť do ďalšej fázy postupu vybraný jediný kandidát, tak to mal byť on. Na pojednávaní žalobca spresnil, že nemal v úmysle vykonať porovnávacie hodnotenie seba a A.

73 Keďže žalobca presne neuviedol, čo podporuje jeho stanovisko, tieto tvrdenia treba zamietnuť.

74 Z toho vyplýva, že druhý žalobný dôvod je potrebné zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na nezákonnosti rozhodnutia o politike rovnosti

75 Svojím tretím žalobným dôvodom žalobca namieta čiastočnú nezákonnosť rozhodnutia o politike rovnosti, na základe ktorého Predsedníčka poverila vedúceho svojej kancelárie, aby na konci druhej fázy prijal A na pohovor. Napadnuté rozhodnutie, ktoré bolo prijaté v nadväznosti na tento pohovor, je teda podľa neho nezákonné.

76 V prvom rade možnosť poverenia na vedenie pohovoru na konci druhej fázy ponúknutá Predsedníčke je podľa neho v rozpore s pravidlom, podľa ktorého by mala Predsedníčka sama viesť pohovor s kandidátmi, ktorých predbežne vybral PVV.

77 Táto možnosť poverenia ďalej podľa neho nesúvisí s cieľom sledovaným rozhodnutím o politike rovnosti.

78 Okrem toho by Predsedníčka mala mať možnosť poveriť vedením pohovorov svojho vedúceho kancelárie len ako poslednú možnosť, ak toto poverenie nemôžu prijať ostatní členovia Komisie. Nie je odôvodnené, aby táto možnosť poverenia vedúceho kancelárie bola povolená len Predsedníčke, a nie členom Komisie.

79 Okrem toho žalobca uvádza, že Predsedníčka nemôže poveriť vedením pohovorov úradníka, ktorý nemá politickú kvalifikáciu alebo legitimitu.

80 Napokon toto poverenie Predsedníčky, ktoré sa má prednostne udeľovať iným členom Komisie a ak to odôvodňujú naliehavé služobné dôvody, sa podľa neho systematicky udeľuje jej vedúcemu kancelárie.

81 Komisia odmieta tvrdenia žalobcu.

82 Komisia sa predovšetkým domnieva, že argumentácia žalobcu je neúčinná, pretože vedenie pohovoru vedúcim kancelárie Predsedníčky po druhej fáze podľa nej nemalo voči žalobcovi právne účinky.

83 Komisia ďalej odmieta tvrdenia žalobcu, podľa ktorých je rozhodnutie o politike rovnosti nezákonné.

84 Napokon a v každom prípade sa Komisia domnieva, že za predpokladu, že by poverenie udelené v zmysle rozhodnutia o politike rovnosti bolo považované za nezákonné, samotné napadnuté rozhodnutie by nebolo poznačené nezákonnosťou, pretože menovacím orgánom bolo v danom prípade jej kolégium. Tak Predsedníčka, ako aj členovia Komisie však mali k dispozícii všetky relevantné informácie na prijatie samostatného a informovaného rozhodnutia.

85 Najskôr je potrebné preskúmať účinnosť argumentácie uvedenej žalobcom v rámci jeho tretieho žalobného dôvodu, ktorú Komisia spochybňuje, a až potom posúdiť jeho dôvodnosť.

– *O účinnosti tvrdení uvedených žalobcom v rámci jeho tretieho žalobného dôvodu*

86 Komisia tvrdí, že vzhľadom na to, že žalobca nebol pozvaný na pohovor s Predsedníčkou, táto fáza výberového konania sa ho z právneho hľadiska netýka. V každom prípade podľa Komisie prislúchalo prijať napadnuté rozhodnutie len jej kolégiu.

87 Žalobca sa domnieva, že bol dotknutý všetkými fázami postupu, ktorý viedol k prijatiu napadnutého rozhodnutia, vrátane tých, ktoré nasledovali po druhej fáze. Okrem toho na pojednávaní tvrdil, že nemožno vylúčiť, že v prípade, ak by Predsedníčka sama viedla pohovor s A, pozvala by aj jeho na základe bodu 5.2.7 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch.

88 V tejto súvislosti treba uviesť, že rozhodnutie o politike rovnosti stanovuje, že „kandidáti, ktorých PVV predbežne vybral na miesto generálneho riaditeľa alebo na miesto vyššieho riadiaceho pracovníka v rámci jedného z útvarov Predsedníčky, budú vypočutí samotnou Predsedníčkou [a že] v prípadoch riadne odôvodnených naliehavými služobnými dôvodmi môže Predsedníčka poveriť touto úlohou iných členov Komisie alebo svojho vedúceho kancelárie predtým, ako predloží svoj návrh na vymenovanie kolégiu“.

89 Vzniká teda otázka, či by vedenie pohovoru s A vedúcim kancelárie Predsedníčky, a nie samotnou Predsedníčkou, aj za predpokladu, že by bolo nezákonné, mohlo viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti treba overiť, či takáto nezákonnosť mohla spôsobiť žalobcovi ujmu.

90 Z bodu 5.2.7 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch vyplýva, že na základe výsledkov pohovorov vedených s jedným alebo viacerými kandidátmi, ktorí vzišli z druhej fázy, môže gestorský komisár, v danom prípade Predsedníčka, dospieť k záveru, že výber uskutočnený PVV nie je uspokojivý. V takom prípade, ak je to riadne odôvodnené, a po dohode s členom Komisie pre zamestnancov a administratívu môže na konci druhej fázy uskutočniť pohovor s kandidátmi, ktorých PVV nevybral.

91 V súlade s bodom 5.2.8 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch rozhodnutie o vymenovaní prijíma kolégium Komisie na základe odôvodneného stanoviska PVV a odôvodneného návrhu člena Komisie pre zamestnancov a administratívu vypracovaného po dohode s Predsedníčkou. Táto sa rozhodne po pohovoroch s kandidátmi, ktorí vzišli z druhej fázy, na základe odôvodneného stanoviska PVV a po porade s dotknutým generálnym riaditeľom, ak ide o miesto hlavného poradcu. Ten istý bod okrem toho stanovuje, že gestorský komisár, v danom prípade Predsedníčka, musí zohrávať vedúcu úlohu pri konečnom výbere osôb, ktoré pre ňu priamo pracujú na úrovni vyšších riadiacich pracovníkov.

92 V prejednávanej veci v čase, keď bol A prijatý na pohovor, mohol byť žalobca ešte stále vypočutý, pretože Predsedníčka mala naďalej možnosť pozvať ho v prípade, že by nebola spokojná s kandidatúrou A na konci jeho pohovoru s jej vedúcim kancelárie. Spôsob, akým sa tento pohovor uskutočnil, a teda totožnosť osoby, ktorá ho viedla, však mohol mať vplyv na jeho výsledok a v konečnom dôsledku na rozhodnutie Predsedníčky pozvať alebo nepozvať si žalobcu.

93 Okrem toho, hoci predmetné konečné rozhodnutie o vymenovaní prislúchalo výlučne kolégiu Komisie, treba pripomenúť, že v súlade s bodom 5.2.8 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch, ako bolo pripomenuté v bode 91 vyššie, zostávala úloha, ktorú zohrávala Predsedníčka pred týmto vymenovaním, naďalej rozhodujúca.

94 Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že vedenie pohovoru s A vedúcim kancelárie Predsedníčky, a nie samotnou Predsedníčkou, mohlo spôsobiť ujmu žalobcovi tým, že ovplyvnilo jeho právne postavenie, v dôsledku čoho nezákonnosť, ktorá mohla ovplyvniť takéto vedenie pohovoru, môže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

95 Argumentáciu Komisie, podľa ktorej je tretí odvolací dôvod neúčinný, je teda potrebné zamietnuť.

– *O nezákonnosti rozhodnutia o politike rovnosti*

96 V prvom rade žalobca tvrdí, že poverenie upravené rozhodnutím o politike rovnosti je v rozpore so všeobecným pravidlom, podľa ktorého sa kandidáti musia zúčastniť pohovoru s Predsedníčkou.

97 V tejto súvislosti treba uviesť, že bod 5.2.7 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch stanovuje, že kandidáti na také pracovné miesto, o aké ide v prejednávanej veci, musia byť prijatý na pohovor gestorským komisárom, v tomto prípade Predsedníčkou, ak ich PVV vyberie na konci druhej fázy.

98 Možnosť poveriť vedúceho kancelárie vedením pohovoru na konci druhej fázy, upravená rozhodnutím o politike rovnosti, musí umožniť „zaručiť plynulosť a rýchlosť postupov“, ak je to odôvodnené „naliehavými služobnými dôvodmi“.

99 Keďže cieľom tejto možnosti poverenia je v riadne odôvodnených prípadoch odchýliť sa od postupu stanoveného v bode 5.2.7 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch, nespochybňuje zásadnú právomoc Predsedníčky.

100 V druhom rade žalobca tvrdí, že možnosť poverenia priznaná Predsedníčke nijako nesúvisí s cieľom sledovaným rozhodnutím o politike rovnosti.

101 Žalobca však nevysvetľuje, v čom by táto neexistencia súvislosti mohla ovplyvniť zákonnosť rozhodnutia o politike rovnosti.

102 V treťom rade sa žalobca domnieva, že Predsedníčka by mala mať možnosť poveriť svojho vedúceho kancelárie vedením pohovoru na konci druhej fázy len v prípade, ak by toto poverenie nemohlo byť prednostne udelené niektorému z členov Komisie.

103 V tejto súvislosti sa rozhodnutie o politike rovnosti, prijaté v roku 2020 a konkrétne upravujúce poverenia udeľované Predsedníčkou, odchyľuje od bodu 5.2.7 rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch, v znení zmien z roku 2007.

104 Rozhodnutie o politike rovnosti prijaté v roku 2020 na rozdiel od rozhodnutia o vyšších riadiacich pracovníkoch, v znení zmien z roku 2007, stanovuje, že Predsedníčka môže udeliť poverenie svojmu vedúcemu kancelárie rovnako ako členovi Komisie, a to bez ohľadu na prednosť a bez poradia prednosti.

105 Treba však konštatovať, že žalobca nepreukázal, že Predsedníčka mala byť viazaná rovnakými pravidlami poverenia ako členovia Komisie, pre ktorých je možnosť poverenia stanovená len v prospech iných členov Komisie, a nie v prospech ich vedúceho kancelárie.

106 Vo štvrtom rade sa žalobca domnieva, že vzhľadom na to, že vedúci kancelárie Predsedníčky nemá politickú legitimitu, nie je oprávnený prijať na pohovor kandidátov na pracovné miesto hlavného poradcu.

107 Žalobca však neuvádza žiadnu normu, ktorá by bránila tomu, aby úradník vymenovaný za vedúceho kancelárie Predsedníčky uskutočnil v jednotlivom prípade pohovory s kandidátmi na pracovné miesto hlavného poradcu. Navyše treba zdôrazniť, že vedúci kancelárie je blízkym spolupracovníkom Predsedníčky, s ktorým táto udržiava úzky vzťah založený na dôvere. Toto tvrdenie je teda potrebné zamietnuť.

108 Žalobca napokon uvádza, že Predsedníčka udeľuje poverenie svojmu vedúcemu kancelárie systematicky.

109 Toto tvrdenie, ktoré sa týka spôsobu, akým sa uplatňuje rozhodnutie o politike rovnosti, neumožňuje preukázať nezákonnosť tohto posledného uvedeného rozhodnutia. Je teda potrebné zamietnuť ho v rozsahu, v akom sa týka zákonnosti rozhodnutia o politike rovnosti.

110 Vzhľadom na vyššie uvedené treba tretí žalobný dôvod zamietnuť.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nezákonnosti poverenia udeleného Predsedníčkou

111 Svojím štvrtým žalobným dôvodom žalobca spochybňuje zákonnosť poverenia, ktoré Predsedníčka udelila svojmu vedúcemu kancelárie na pohovor s A, vzhľadom na podmienky poverenia stanovené rozhodnutím o politike rovnosti. Domnieva sa, že vzhľadom na tieto podmienky bol pohovor s A vedený vedúcim kancelárie Predsedníčky poznačený vadou a že táto vada poznačila celé konanie, a teda aj zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

112 Toto poverenie na pohovor vedúcemu kancelárie Predsedníčky na konci druhej fázy totiž podľa neho nie je odôvodnené naliehavými služobnými dôvodmi. Keďže toto poverenie bolo udelené ústne, jeho odôvodnenie zostáva neznáme. Okrem toho v rozpore so zásadou právnej istoty nebolo dostatočne uverejnené.

113 Rozhodnutie o politike rovnosti okrem iného umožňuje Predsedníčke udeliť takéto poverenie svojmu vedúcemu kancelárie len v prípade, že by ho nemohla prednostne udeliť členom Komisie.

114 Komisia odmieta tvrdenia žalobcu.

115 Komisia sa predovšetkým domnieva, že argumentácia žalobcu je neúčinná, pretože vedenie pohovoru zo strany vedúceho kancelárie Predsedníčky po druhej fáze nemalo voči nemu právne účinky.

116 Komisia sa okrem toho domnieva, že rozhodnutie o politike rovnosti nevyžaduje, aby poverenie Predsedníčky na jej vedúceho kancelárie bolo udelené písomne, keďže takáto požiadavka by okrem toho mohla spôsobiť neprimerané administratívne ťažkosti pre Predsedníčku.

– *O účinnosti tvrdení uvedených žalobcom v rámci jeho štvrtého žalobného dôvodu*

117 Komisia spochybňuje účinnosť štvrtého žalobného dôvodu v rozsahu, v akom vzhľadom na to, že žalobca nebol pozvaný na pohovor s Predsedníčkou, sa ho táto etapa výberového konania podľa nej právne nedotkla. Okrem toho iba kolégiu Komisie prislúchalo prijať napadnuté rozhodnutie.

118 Z dôvodov, ktoré už boli uvedené v bodoch 88 až 94 vyššie, treba takúto argumentáciu odmietnuť.

– *O nezákonnosti poverenia udeleného Predsedníčkou*

119 Žalobca tvrdí, že poverenie na vedenie pohovoru, ktoré Predsedníčka udelila svojmu vedúcemu kancelárie, nebolo odôvodnené naliehavými služobnými dôvodmi, pričom absencia písomnej formy navyše neumožňuje posúdiť existenciu takýchto dôvodov.

120 V tejto súvislosti treba na jednej strane konštatovať, že znenie rozhodnutia o politike rovnosti neukladá Predsedníčke, aby v prípade, že chce poveriť vedením pohovoru svojho vedúceho kancelárie, tak urobila písomne.

121 Na druhej strane rozhodnutie o politike rovnosti odôvodňuje možnosť poverenia Predsedníčky potrebou „racionalizovať niektoré aspekty výberového konania na vyšších riadiacich pracovníkov s cieľom zabezpečiť plynulosť a rýchlosť konaní“. Táto požiadavka rýchlosti sa nachádza aj v usmerneniach pre postupy prijímania riadiacich pracovníkov, ktoré v bode 5.2 spresňujú, že „kancelárie sa musia snažiť bezodkladne zorganizovať pohovory s predbežne vybratými kandidátmi [a že] pohovory sa musia uskutočniť do jedného mesiaca od predloženia dokumentácie sekretariátom PVV“. Ako zdôrazňuje Komisia, z toho vyplýva, že systematická požiadavka písomného poverenia by mohla byť v rozpore s cieľom plynulosti a rýchlosti, ktorý sleduje rozhodnutie o politike rovnosti.

122 Ako však bolo pripomenuté v bode 91 vyššie, Predsedníčka zohráva rozhodujúcu úlohu v rámci výberového konania na také miesta vyšších riadiacich pracovníkov, o aké ide v prejednávanej veci. V tomto zmysle rozhodnutie o politike rovnosti stanovuje, že „kandidáti, ktorých vybral PVV na… miesto vyššieho riadiaceho pracovníka v rámci jedného z útvarov Predsedníčky, budú vypočutí samotnou Predsedníčkou“. Rozhodnutie o politike rovnosti tak v zásade stanovuje výsadu vlastnú Predsedníčke pri výbere vysokých úradníkov pôsobiacich pod jej vedením s cieľom nadviazať s nimi služobný vzťah založený na dôvere vzhľadom na vysokú mieru zodpovednosti, ktorú majú vykonávať.

123 Z tohto hľadiska rozhodnutie o politike rovnosti podmieňuje poverenie udelené Predsedníčkou existenciou „prípadov riadne odôvodnených naliehavými služobnými dôvodmi“. Takéto poverenie teda nemožno udeliť bez toho, aby bola táto podmienka splnená.

124 Keďže však v prejednávanej veci, ako tvrdí Komisia, Predsedníčka udelila poverenie svojmu vedúcemu kancelárie na vedenie pohovoru s A bez toho, aby bolo toto poverenie udelené písomne alebo inak zdokumentované, Všeobecný súd nie je schopný na základe dôkazov nachádzajúcich sa v spise overiť existenciu a dôvodnosť skutočností tvoriacich „naliehavé

služobné dôvody“, ktoré „riadne odôvodnili“ uvedené poverenie. Okrem toho Komisia, ktorej Všeobecný súd položil otázku v tejto súvislosti na pojednávaní, neuviedla ani konkrétne dôvody, ktoré viedli Predsedníčku k tomu, že poverila svojho vedúceho kancelárie starostlivosťou o prijatie A na pohovor.

125 Komisia totiž neposkytla presné údaje, pokiaľ ide o naliehavé služobné dôvody, ktoré bránili Predsedníčke prijať A na pohovor v mesiaci nasledujúcom po tom, čo sekretariát PVV odovzdal spis kandidatúry A v súlade s bodom 5.2 usmerneniach pre postupy prijímania riadiacich pracovníkov uvedených v bode 121 vyššie.

126 Keďže Komisia nedokázala odôvodniť, že poverenie Predsedníčky na vedenie pohovoru jej vedúcemu kancelárie sa zakladalo na „naliehavých služobných dôvodoch“, treba dospieť k záveru, že toto poverenie porušuje podmienky stanovené v rozhodnutí o politike rovnosti.

127 Pokiaľ ide o otázku, či takéto porušenie rozhodnutia o politike rovnosti môže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, treba pripomenúť, že na vyváženie širokej miery voľnej úvahy, priznanej menovaciemu orgánu v rámci postupu prijímania do zamestnania na pracovné miesto, ktorého platová trieda je veľmi vysoká, judikatúra uznala povinnosť orgánu, ktorý má túto voľnú úvahu, dodržiavať záruky priznané právnym poriadkom Únie v správnych konaniach a medzi nimi povinnosť starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti daného prípadu. Táto právomoc sa teda musí čo najviac vykonávať v úplnom súlade so všetkými príslušnými právnymi predpismi, teda nielen oznámením o voľnom pracovnom mieste, ale aj prípadnými procesnými pravidlami, ktoré pre seba prijal orgán na účely výkonu svojej voľnej úvahy. Nedodržanie procesných pravidiel týkajúcich sa prijatia aktu, stanovených samotnou príslušnou inštitúciou, predstavuje porušenie podstatných formálnych náležitostí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2007, Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, body 61 až 62 a citovanú judikatúru).

128 Okrem toho, pokiaľ súd Únie po preskúmaní dotknutého aktu konštatuje, že tento akt nebol riadne prijatý, prináleží mu vyvodiť dôsledky z porušenia podstatných formálnych náležitostí a v dôsledku toho zrušiť právny akt postihnutý takouto vadou (rozsudok z 30. mája 2024, Vialto Consulting/Komisia, C-130/23 P, EU:C:2024:439, bod 55). Rovnako porušenie podstatných formálnych náležitostí, ktoré sú zásadné pre právnu istotu, má za následok zrušenie vadného aktu bez toho, aby bolo potrebné preukázať existenciu ujmy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2007, Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, bod 76 a citovanú judikatúru).

129 V prejednávanej veci je rozhodnutie o politike rovnosti súčasťou procesných pravidiel, ktoré mala Komisia dodržiavať pri priebehu dotknutého postupu prijímania do zamestnania.

130 Okrem toho, ako bolo uvedené v bodoch 92 až 94 vyššie, zmysel odporúčania Predsedníčky, a teda aj rozhodnutie o konečnom vymenovaní kolégia Komisie sú nevyhnutne ovplyvnené výsledkami pohovorov uvedených po skončení druhej fázy.

131 Z toho vyplýva, že porušenie rozhodnutia o politike rovnosti predstavuje porušenie podstatných formálnych náležitostí, ktoré má za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia.

132 Preto treba vyhovieť štvrtému žalobnému dôvodu a zrušiť napadnuté rozhodnutie bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o návrhoch na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, ktoré predložil žalobca.

O návrhu na náhradu škody

133 Žalobca požaduje zaplatenie sumy 100 000 eur z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorá mu údajne vznikla. Táto suma by mala zohľadňovať skutočnosť, že postup prijímania do zamestnania bol skreslený, že Komisia odmietla napraviť údajné nedostatky uvedeného postupu a že tento postup vážne poškodil profesijnú povesť žalobcu.

134 Žalobca tiež tvrdí, že ak by bol vymenovaný na pracovné miesto hlavného právneho poradcu, od 1. februára 2023 by poberal vyššiu odmenu.

135 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobcu.

136 Podľa ustálenej judikatúry vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie je podmienený súčasným splnením podmienok, ktorými sú protiprávnosťou konania vytýkaného inštitúciám, existencia škody a existencia príčinnej súvislosti medzi uvádzaným konaním a údajnou škodou. Tieto tri podmienky sú kumulatívne, čo znamená, že ak jedna z nich nie je splnená, zodpovednosť Únie nemožno uznať (pozri rozsudok z 25. júna 2020, XH/Komisia, T-511/18, EU:T:2020:291, bod 161 a citovanú judikatúru).

137 Keďže týmto rozsudkom sa konštatovalo, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, prvá z podmienok uvedených v bode 136 je v prejednávanej veci splnená.

138 Pokiaľ ide o druhú podmienku uvedenú v bode 136, treba rozlišovať medzi nemajetkovou ujmou a vecnou škodou.

139 Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu uvádzanú žalobcom, z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak sú návrhy na náhradu škody založené na nezákonnosti zrušeného aktu, tak ako je to v prejednávanej veci, zrušenie vyhlásené Všeobecným súdom predstavuje samo osebe primeranú a v zásade dostatočnú náhradu celej nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca mohol utrpieť, pokiaľ žalobca nepreukáže, že mu vznikla nemajetková ujma, ktorú nemožno v plnom rozsahu nahradiť týmto zrušením. Bolo teda rozhodnuté, že ak je zrušenie aktu zbavené akéhokoľvek potrebného účinku, nemôže samo osebe predstavovať primeranú a dostatočnú náhradu celej nemajetkovej ujmy spôsobenej zrušeným aktom (pozri rozsudok zo 14. decembra 2022, SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, body 108 a 109 a citovanú judikatúru).

140 V prejednávanej veci žalobca nepreukázal, že mu vznikla nemajetková ujma, ktorú nemožno v plnom rozsahu nahradiť zrušením napadnutého rozhodnutia.

141 Konkrétne na rozdiel od tvrdení žalobcu nie je preukázané, že po zrušení napadnutého rozhodnutia bude A nevyhnutne opätovne vymenovaný do funkcie.

142 Návrh na náhradu nemajetkovej ujmy podaný žalobcom treba teda zamietnuť ako nedôvodný.

143 Pokiaľ ide o údajnú majetkovú ujmu, treba vychádzať z toho, že žalobca sa v podstate domáha náhrady straty príležitosti byť prijatý na dotknuté pracovné miesto.

144 Podľa judikatúry predstavuje strata príležitosti za predpokladu, že je dostatočne podložená, majetkovú ujmu, ktorú možno nahradiť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. novembra 2010, ÚHVT/Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, bod 104).

145 Žalobca tvrdí, že za predpokladu, že by bol vybraný na dotknuté pracovné miesto, bol by vymenovaný do platovej triedy AD 15, zatiaľ čo teraz sa nachádza v platovej triede AD 14 stupeň 2. Utrpel teda ujmu zodpovedajúcu rozdielu medzi základnými platmi týchto dvoch platových tried odo dňa nadobudnutia účinnosti napadnutého rozhodnutia.

146 Takéto tvrdenie, ktoré Komisia navyše spochybňuje, však žalobca nepodložil. Nie je teda preukázané, že žalobca by bol prijatý do zamestnania na dotknuté pracovné miesto do platovej triedy AD 15, a nie do platovej triedy AD 14. Žalobca tak nepredložil dôkaz o existencii skutočnej a určitej škody.

147 Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že na to, aby bola strata príležitosti konštatovaná a viedla k náhrade škody, musí byť skutočná a konečná (pozri rozsudok zo 14. decembra 2022, SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, bod 83 a citovanú judikatúru). V tejto súvislosti treba uviesť, že hoci si Predsedníčka mohla zavolať žalobcu na pohovor v prípade, že by pohovor s A nebol považovaný za uspokojivý, mohla si na konci druhej fázy zavolať na pohovor aj iného kandidáta, ktorého PVV nevybral. Vážnosť straty príležitosti, na ktorú poukazuje žalobca, teda v prejednávanej veci nemožno uznať.

148 V dôsledku toho musí byť návrh na náhradu majetkovej ujmy zamietnutý ako nedôvodný.

149 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrh na náhradu škody treba zamietnuť.

O trovách

150 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku sa účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, uloží povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

151 Keďže Komisia nemala vo veci v podstatnej časti úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania žalobcu v súlade s jeho návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Európskej komisie z 25. januára 2023 o vymenovaní hlavného právneho poradcu tímu pre obchodnú politiku a Svetovú obchodnú organizáciu v rámci právneho servisu Komisie sa zrušuje.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložil pán James Flett.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 23. júla 2025.

Podpisy